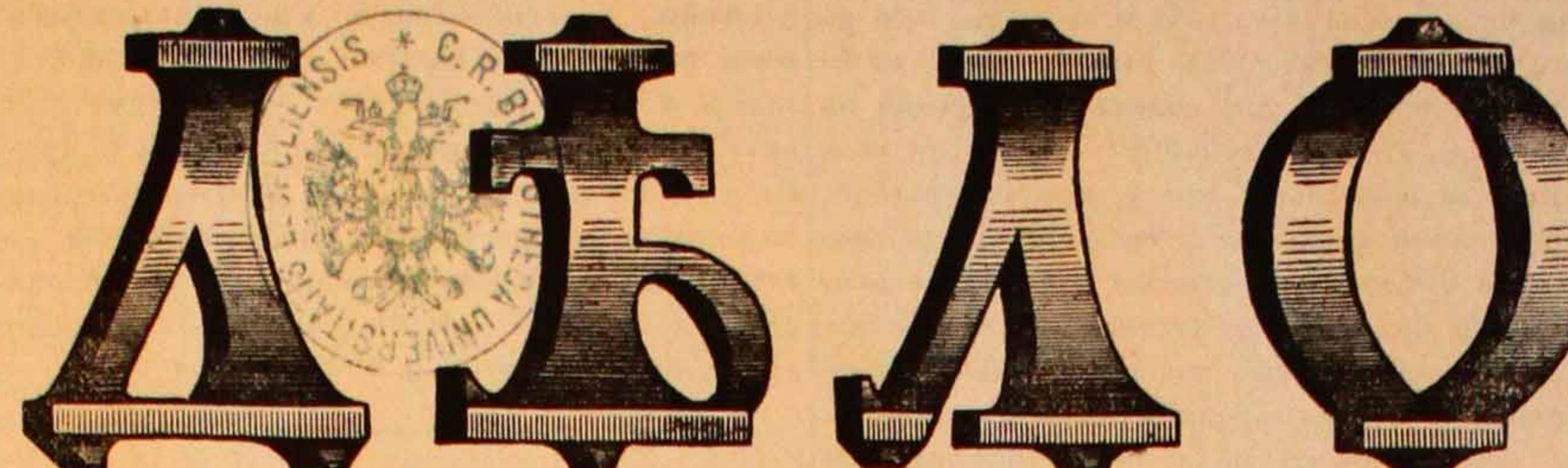

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы кромъ рускихъ святъ о 4-й год попол. Литер. додатокъ „Библиотека наизнаменитыхъ поэстей” выходитъ по 2 печат. аркушъ кожного 16-го и пособійного для кожного мѣсяця. Редакція, адміністрація и енциклопедія підъ Ч. 44 улица Галицка. Всѣ листы, посылки и реклама належить пересыпать підъ адресою: редакція и адміністрація „Дѣло“ Ч. 44 ул. Галицка. Рукописи не звертаються толькъ на попереднє застереженіе. Поясненіе число стоїть 12 кр. а. в. Оголошенія припиняються по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣдь одновстрочніе печатніе.

Реклама на поштовій вѣльзії відъ порта. Предлату належить пересыпать франко (найлучше почтовимъ перевозомъ) до: Адміністрація часопису „Дѣло“ ул. Галицка, Ч. 44.

ВІ. Читателівъ въ Россіи просимо мати на увазѣ, що въ вимовѣ *лъ=ji, бъ=i, и (въ серединѣ и на концѣ слівъ)=ы, и (на початку слівъ и по самогласнихъ)=i, бъ (на початку слівъ)=vi.*

Въ 1883 роцѣ виходить „Дѣло“ **три разы на тиждень**, що вторника, четверга и суботы. Условія предлаты поданій на заголовковій листѣ. Тамже подана такожь предлатна ціна „Библиотеки наизнаменитихъ поэстей“.

Наше теперійше положеніе.

I.

Новеля до закона школиного въ палатѣ пандѣвъ перейшла. Она безперечно въ недовгомъ часѣ перейде въ палатѣ послѣдній, одержавши санкцію ціарську и станеся обовязуючимъ закономъ. Та нѣ, у насъ она не зовѣтъ буде обовязуюча, таакъ якъ мы, Галичина, задля нашихъ „особенныхъ“ отношеній краївыхъ“ винятъ въ підь многихъ єи параграфівъ. Окресно новелѣ для насъ не зроблено, анѣ не обѣцяно, хочь вѣкто не перечитъ, що коли где, то певно у насъ школинцівъ потребує основної реформи *in capite et membris*. Рада державна мовчаки вгодилася на жданье Поляківъ, що въ дѣлахъ школинцівъ, въ которыхъ насъ не обовязують параграфи новелѣ, рѣшили буде — соймъ краївий. Отъ него отже виїде доповняюча легисляція о нашихъ школахъ. Значиться, сїжко принятая новеля школину розширила компетенцію нашого сойму краївого.

Кто уважно читавъ справоуданія азъ правъ палаты пандѣвъ надъ тымъ дѣломъ, той безперечно мусїзъ догадатися, що цѣла штука була напередъ уложена, сказати бѣ, законтрактована. Рѣжнородній партія, рѣжнородній интересы національній, рѣжнородній погляди политичній и конфесійній стыкаються въ нашихъ законодательныхъ тѣлахъ, а спеціально въ лонѣ самої „правительствующої“ правицѣ. Угвореніе тої правицѣ було можливе толькъ способомъ такої угоды, картелю. *Do ut des, facio ut facias* — се було одно-одинечене условіе, на котрому помирились взаимно рѣжнородній фракції и подали руку правительству. Кожда фракція старалася виторгувати що небудь бѣдь правительства, прави-

тельство жъ робило имъ уступства, щоби только мати правильно ухвалений бюджетъ, а особливо новій законъ о збільшеннію армії, о продовженіи обовязку асентерункового и т. д. Цѣною міліонівъ, ухвалюваныхъ щорочно по волї правительства, Чехи купили собѣ університетъ, Тирольцѣ повсюду школину и желѣзницю арлстанську. Поляки же збільшили трансверзальну и — побольшенье компетенції сойму краївого, а цѣла правиця реформу виборчу, запевняючу її перевагу падъ централістами. Се бувъ зовѣтъ правильній картель; протестувати противъ него ѕдъ взглядовъ моральнихъ, ѕдъ взглядовъ якоюсь абстракційної рівноправности народностей и интересовъ“. або навѣтъ старатися змѣнити єго просьбами та петиціями, се значить — не розумѣти политики, не розумѣти першихъ основъ „купна-продажѣ“. Колибъ у нашої дипломатії и въ загалѣ у правительственныхъ органівъ не вийшло въ модѣ уживанье „простої хлопоки“ мовы на выражанье простихъ и очевидныхъ рѣчей, то и пр. въ отповѣді на петицію „Рады Рускої“ въ справѣ новелѣ школиной они сь чистою совѣстю могли сказати: „Мої панове, Русини! Кто грошій не має, най на торгѣ не ходить! Якъ ви смѣєте жалуватися на своє винятково положеніе! Коли ви будете мати свою силу політичну и будете могли бути поряднимъ клявишемъ въ той великий клявиатурѣ нашихъ рѣжнородніональніхъ замань, тогдь приходѣть скода. Мы приїмемъ васъ такъ радо, або ѕдъ єще радше, якъ Поляківъ, будемо робити вамъ такъ жъ уступства, якъ и имъ, nota bene підь тымъ условіемъ, що ви анѣ на хвилю не забудете золотого правила: *do ut des*“. Якъ кажу, можна гнѣватися и жалѣти надъ тымъ, що таакъ єсть, але жъ єсть логика фактівъ, противъ которої нѣ-якимъ выбухомъ чувства не порадишъ. Сетверда логика, котра знає толькъ одну корективу — противній факты. Якъ довго мы не становимо політичної силы, т. є. якъ довго у насъ нема доброї, вищколеної організації народної, таакъ довго мы єо ірпі слабі, таакъ довго будемо нѣчимъ, якъ толькъ misera contribuens plebs, — таакъ довго верховодячі партії — будь они собѣ Поляки, Жиды чи кто тамъ буде стояти на верху — будуть за наші гроші купувати собѣ уступства у центрального правительства и будуть таї уступства, розумѣяся, повертити намъ же на шкоду. Нѣ-

які петиції, меморанда анѣ протесты намъ анѣ крикти не поможуть, — бо се жъ бувъ чистий нерозумъ верховодячихъ партій, колибъ они для нашихъ гарніхъ очей робили намъ якісь уступства въ того, за що они заплатили, таакъ само якъ нетактъ бувъ въ сторонѣ правительства, коли бъ оно робило намъ, слабимъ, якісь уступства въ тоймъ самомъ часѣ, коли за таї уступства іншій, сильній, ему добре заплатити и коли въ разѣ непризанання ихъ ему — оскорбите и бтуснея бѣ правительства. Требажъ намъ предѣв разъ поняти, що виїказаные гр. Таффе: „правительство стоїть понадъ партіями“ — єсть толькъ фразою, не маючи найменшого значенія. Правительство конституційне завѣтги мусить стояти по сторонѣ одної — и то сильнѣйшої партії. Бѣ скоро разъ припустимо, що въ парламентѣ будуть суть партії, т. є. громады людей, стремлячі до рѣжніхъ а наївѣть съ собою су-перечныхъ цѣлій, то мусимо такожь припустити, що правительство мусить въ помѣжъ таихъ существуючихъ стремлень вибрати одно и дѣлати въ єго душѣ. А предѣв жъ очевидна рѣчъ, що слабшого вибрати, на меншості опертия не може, бо бѣльшість могла бъ єго въ кождї хвили ввалити. Значиться, толькъ на бѣльшості може опертися правительство, будь она природна и сущѣльно въорганизована, або штучна, спряженна въ рѣжнородніхъ елементахъ.

Въ напімъ австрійскому парламентѣ природної, одноцѣліної бѣльшості нема и теперійше правительство мусить, якъ сказано, опиратися на картелю, на дуже мѣшканії компанії рѣжнородніхъ и часто суперечнихъ съ собою фракцій. Нѣмецкій клерикали, ческій феодали и демократи, польскій паны, всѣ они идуть рука въ руку таакъ довго, доки въ тоймъ видять кождїй свій интересъ. Они попирають одній другихъ въ обовязку картелю, не въ обовязку совѣти и обывательської повинності. Они голосують неразъ за такими справами, противъ которыхъ тихимъ ажъ зубами скрігочуть и кулаки стискають; такій скріготъ прорвався недавно ажъ въ печать, во всеуслышаніе, — говоримо о остромъ судѣ ческої *Politik* про новелю школину и винятъ въ підь неї Галичини.

Що польскій паны въ вѣденській радѣ державній и въ палатѣ пандѣвъ стараються о то, щоби компетенцію сойму краївого чимъ разъ

бѣльшо розширити, противъ сего мы въ за-садѣ не можемъ мати нѣчого. Мы Русини бѣ давень-давна були и єльмо елементомъ автономичнимъ и федеративнимъ; мы переконаній, що толькъ на дорозѣ найобширнѣйшої, культурної, адміністративної и судової автономії поодинокихъ племенъ и ихъ дружного федеративного звізу дастися перевести регенерація державного житя, дастися охоронити теперійши, податками и довгами перетяжений держави бѣть пехійної економічної руїни и банкротства, дадутся виїсконалити, прино-ровити до отношень мѣщесвыхъ, а заразомъ зробити дешевими и менше утижливими всѣ функції суспільно політичного житя. Кождїй крок до тої цѣлі есть намъ пожаданій и мусить стрѣчати нашу симпатію, — а такимъ крокомъ безперечно есть всяке розширеніе компетенції нашого автономичного тѣла, чи то взглядомъ школинцівъ, чи взглядомъ культури краївої (при уstanовѣ о комісії грунтобѣ селянськихъ). Толькожъ яко автономисты и тутъ мусимо ставити *conditio sine qua non*, щоби въ тоймъ нашомъ автономичномъ тѣлѣ не ухвалювалося и не рѣшалося о наєв бѣлья на насъ, а то и противъ насъ. Мы буди-ли за якъ найбѣльшимъ розширенемъ компетенції сойму краївого, але толькъ тогдь, колибъ мы въ вѣмъ мали силу — повернутії компетенції і права на хосент для свого народа. Тогдь толькъ мотби соймъ бути правдивимъ автономичнимъ тѣломъ, тогдь онъ бувъ репрезентантомъ всѣхъ интересовъ, а не полягавъ на майоризованю одній народності черезъ другу, меншихъ посѣдателей черезъ бѣльшихъ.

Теперь, жалься Боже, таакъ не есть, ба навѣтъ єи розпустивъ, почувъ ту саму клевету бѣть іншого знакомого — и самъ єй поїхривъ. О якій вдоволеній! якій то добрий єсть навѣтъ въ той хвилѣ сей любий, многонадѣйний молодецъ.

ВОРОБЕЦЪ.

П Е С Ъ.

Двіръ насъ въ хатѣ: м旣 песь и я... На дворѣ вѣвъ страшна хуртовина. Песь сидить передо мною и глядить менѣ въ очи. А я та-коже ему гляджу въ очи. Онъ начебт хотѣвъ Ѣщо промовити. Нѣмый онъ, безъ слівъ, самъ себе не розумѣє — але я єго розумѣю. Розумѣю, що въ той хвилю въ нѣмъ и въ менѣ єсть одніо и то само чувство, що мѣжъ нами нема нѣякої рѣжнїцї. Ми вонсѣмъ, єльмо якъ одинъ; въ кождїмъ въ насъ палає і свѣтить тойже самъ тремтячій поломѣнь. Смерть надлетить, махнє своїмъ широкимъ крываемъ... И конецъ!

— Кто ополя дойде, якій именно въ кождїмъ въ насъ таївъ поломѣнь. Нѣ! то не звѣя и чоловѣкъ вимѣнюють поглядъ... Се дївъ пары очей зверненыхъ на себе. — И въ кождї въ таихъ паръ, въ авѣрінѣ и чоловѣцѣ — одно и то саме боязне житъ тулился до другого.

ЧОЛОВѢКЪ ВДОВОЛЕНІЙ.

Улицю столицѣ летить підекакуючи молоді ще чоловѣкъ. Движенія єго веселій, живій; ясніть очи, усмѣхаються губи, мило румянцеве ущадливче лицо... Цѣлій онъ — то саме вдоволеніе и радбѣ. Що єть нимъ сталося? Чи дестань яку спадчину? Чи посунули его до вищої ранги? Чи иде на любовній сходини? Або просто — вѣльзь добрій сїдань и чувство здоровля, чувство силої сили загляло у всѣхъ єго суставахъ? Чи не вложено на єго шию твого гарного осьмиконечного креста, польскій королю, Станіславу!

— П. Онъ видумавъ клевету на знако-

мого, обережно єи розпустивъ, почувъ ту саму клевету бѣть іншого знакомого — и самъ єй поїхривъ. О якій вдоволеній! якій то добрий єсть навѣтъ въ той хвилѣ сей любий, многонадѣйний молодецъ.

Я вертавъ єзловѣ тай ишої огороженої алею. Песь єбъгъ впередъ. Наразъ звѣльнивъ хдѣль и почавъ подкрадатися, неначеъ звѣтрити передъ собою авѣріну. Я споглянувъ по алеї и побачивъ молодого воробця съ жовтимъ Ѣщо клювомъ и пухомъ на головѣ. Вышавъ въ гнѣда (вѣтеръ въ алеї сильно колися березами) и сидѣвъ не ворушивши, розчіпївши беъзивно ледво порастаючі кръльця. Песь м旣 въ проволозѣ зближався до него, коли наразъ звѣвавши въ поблизу дерева, старий воробецъ стъ чернімъ на грудяхъ пѣрми упавъ якъ камінь передъ самимъ єго пыскомъ — и цѣлій аворушений, змѣнений, Ѣє розпатливимъ и жалденімъ пискомъ, фуркнувъ кілька разъ до зубатої, роззвореної пащаки. Кинувъ дніь охоронити, собою заслонити свое дитя... Але маленький его тѣло цѣле дрожало въ переліку, голосокъ здичивъ і охрипъ, заумеравъ, жертвувавъ самого собе! Якимъ же великанськимъ потворомъ мусињь здаватися той песь! А однакожъ не могъ воробецъ досидѣти на єго високій, безпечній галузї... Сила, тугійсь бѣть єго волѣ, стругтило єго въ оттамъ. Мѣй Трезоръ спинися и бтуснея въ задѣ... Очевидно и бтуснея виїзнути ту силу. Я дѣлкавъ чимъ скорѣ змѣшаного и вѣдалися зачудованый.

Такъ єсть; не смѣйтесь, я чудувавъ силу того маленького, геройского пташка и выбу-

ПОЕЗІЙ ПРОЗОЮ

Івана Тургенєва.

С Т А Р У Х А.

Ішовъ я широкимъ полемъ самъ одинъ. И наразъ здавалося менѣ, що чую за собою легкий, остерожный хдѣль... Ктоє ішовъ всільдъ за мною. Я оглянувся — і побачивъ маленьку згорблену старуху, цѣлу обкурену європейськими лахманами. Толькожъ лице старухи видно було въ помѣжії нихъ: живте, поморщене, остроносе лице беззубе. Піддійшовъ я до неї... Она за-держалася.

— Кто ты? Чого хочешь? Чи же бруща баба? Хочешь милостинї?

Старуха не відповѣла. Я натихився до неї и замѣтивъ, що обѣ єї оци відтягнулись на півній проворю, бѣляючи болонкою, якъ у деякіхъ птахівъ: тамъ береже така болонка очі бѣть яркого свѣтла. Однакъ у старухи болонка не рухалася і не бѣркавала євніць... Я думавъ отже, що она слѣпа.

— Хочешь милостинї? спытавъ я вдруге. Чого ідешъ за мною? — Однакъ старуха не відповѣдала якъ і перше, лише трохи насто-рошилась. Я вітернувся бѣть неї і пішовъ своюю дорогою. И зновъ чую за собою таї самъ легкий, розмѣрний кроки, начеъ бѣ крадькома подходила за мною.

— Зновъ та же женщина — подумавъ я собѣ, — чого она мене учелилась? Але заразъ подумавъ я собѣ: мабуть на оселіць заблукавши таї іде тепер наслухуючи за моими кроками, щоби разомъ ѕдъ мною добитися до людкіхъ осель. Такъ, такъ, не інакше.

Однакъ дивний вспомінокома помалу заново-

добрь. Опираючися на дотеперъшний бессильности Русиновъ въ соймѣ львовскому. Поляки не боятся вже давнѣ для того сойму большого поля дѣланія, думаючи безперечно, что кожда справа, яку имъ удастся бѣть компетенціи ради державной отбити для сойму, есть для нихъ чистый зыскъ, бо ту въ соймѣ они бѣть крику, бѣть опозиціи и бѣть лишиныхъ коштобѣть та трудобѣ переведутъ би такъ, якъ се имъ буде любо. Соймъ есть по ихъ думцѣ найбѣспечнѣйша пристань: разъ впровадивши до него яку небудь справу, они мають би немовбы въ кишинѣ.

А супротивъ тыхъ великихъ политичныхъ силъ, супротивъ того картелю въ вѣденскихъ тѣлахъ законодательныхъ, супротивъ беззглѣдной майоризаціи въ соймѣ щожъ робити намъ, Русинамъ? На кого намъ надѣтися, съ кимъ вязатися? Положеніе наше безперечно такъ сумне, что велика пора поглянути холодными, критичными окомъ на него, зажити доброи и противніи силы и — что на теперь найважнѣйше — позбутися всѣхъ азудныхъ надѣй, всѣхъ безподставныхъ пересудовъ политичныхъ, всѣхъ неуправненныхъ бажанъ и стремленъ, но инакше всяка бесѣда о якой небудь поправѣ нашъ и дѣлъ буде и вѣчно остане реторичною забавкою, наборомъ пустыхъ фразъ.

Попередъ всего треба намъ добра затаити себѣ тѣ основніи законы всякої политики, которыми мы зачали свою статю: що доки мы не будемъ представлятиъ себѣ моральной и материальной силы, доти нѣщо намъ надѣтися на якѣ небудь уступства азъ стороны нашихъ противниковъ, доти мы, мовь безвладна колода, все будемо предметомъ для ихъ больше або менше фантастичныхъ, а намъ шкодливыхъ експериментовъ. На змѣну правительственого систему намъ нѣщо надѣтися, разъ для того, що теперь на то не заносится, а поки сонце вѣде, роса очи выѣсть, — а по друге и для того, що нѣякій правительственный си-стемъ, хочбы бѣть и. пр. и якъ бувъ противный Полякамъ, не надастъ намъ въ однѣ хвили анѣ политичной анѣ еусѣльной силы, коли мы би не маємо, коли мы би самыть себе не выборимо. А коли мы будемъ мати таку силу, тогды и бѣть змѣны правительственного си-стему мы здужаемо допомнитися своихъ правъ и настояти на тѣмъ, щобъ намъ ихъ — не признано на паперѣ, але дано на руку. А якъ дѣло мы сундульно и политично слабы, то на-вѣть хочбы якимъ несподѣванымъ спливомъ обстоятельствъ мы и дѣсталися одного гарного ранку на верхъ, такъ якъ се було въ 1848 роцѣ, то мы тамъ дѣвше дни не здужаемо удержатися, и не только що не звѣмъ вы-

користати свого становища, але юими помылками скомпромитуемо себе и зробимо себе на дѣло неможливими. Въ загалѣ треба намъ то твердо тягти, що политика рахованія на яку небудь чужу, алучайну помочь не есть политикою розумныхъ людей, але десператовъ, котрій тонучи ханочаються за трѣсочку, течь знаютъ, що трѣсочка не здужає ихъ уратувати. Розумный чоловѣкъ въ тяжкому положенію не буде спускатися на то, що ось: кто знає, може не нынѣ то завтра правиця въ Вѣдни розпадеся, може змѣниться политичній границѣ, або Богъ знає що подобного станеся. Розумный чоловѣкъ знає, що такій думки — то фантазіи, дитинячі забавки, и бѣть оставить ихъ дѣтямъ, дорослымъ и недорослымъ. Самъ бѣть почне шукати подѣль ногами опоры, почне числитися ѿ даными обстоятельствами, не закрываючи передъ собою нѣчого, хоронячися всякої самообману и всякої пересады чи то въ надѣї чи и въ безнадѣйности. Се намъ треба попередъ всего твердо себѣ затягти.

ДОПИСІ.

Зъ Ярославиши.

(Бездѣльность рускої интелигенції. Латинско-польскій агитації.) Бѣда тисне насъ ѿ всѣхъ сторонъ, такъ що годъ выдержати, але правдивиѣ Ваші слова, що мы самыи тому винні, — свята правда. Цѣла Ярославиши съ выняткомъ трехъ-четирехъ щирыхъ дѣятелівъ спить въ блаженнѣй бездѣльности и байдужости, а народъ темный, пѣвъ бѣзъ єонця-мѣры, не має народного почуття и не розумѣє своихъ правъ горожанскихъ. Під часъ коли загаль тутешної рускої интелигенції духовної и свѣтской не журится народомъ, его просвѣто и добробытъ, наші противники мають вольне поле до дѣланія. Въ доказъ сего нехай послужить сумній фактъ, що въ ярославскомъ повѣтѣ агенты польскихъ повинистовъ, наладувавши кишенѣ панськими грѣшми, піяни вѣдуть съ горѣвкою та ковбасами по селяхъ, агитують мѣжъ народомъ найсвободнѣйше, збирають підписи на прошенія до монарха, щобъ позволивъ „свята касувати“ — словомъ деморализація страшна, нечувана. Нынѣ прійшовъ до мене вйтъ и каже менѣ, що вйтъ въ П. (где бѣльшество населенія польска) казавъ ему, що прійшло „розворяджене“ (въ бѣки, не знаю), щобъ підписувати прошенія до Риму и до Его В. Цѣсаря о скасованьї святы, що Римъ и Цѣсарь не хочуть самыи того робити, отже треба, щобъ ихъ о тоз громади просили. (Якъ бѣльшъ, слово въ слово „розворяджене“ ке. Сто-

хови єго любви. Любовь, подумавъ я себѣ, сильнѣйша єсть бѣть смерти и боязни передъ смертю. Только про ю, только про любовь тревага и поддержує житє.

РОЖА.

Послѣдніи дни серпня... Надходила вже осень. Сонце заходило. Ненадѣйна, сильна злива, безъ громобѣи и лыскавиць, перелетѣла по нашій широкій рѣвнинѣ. Городъ піредъ дномъ багрецъ и дымися, залинилъ жаромъ заходу и потопомъ дощу. Она сидѣла въ свѣтлицѣ, при столѣ и въ упертой задумѣ глядѣла въ городъ, скрѣзь дверѣ на бѣль отчиненія. Я знатъ, що тогды дѣяло въ си душѣ; я знатъ, що по недовѣдѣ, але томлючий бorbѣ, піддавалася она въ той хвилѣ чувству, що котримъ не могла дати себѣ рады. Наразъ встала, бороа вийшла до городу и щевала. Выйшла година, вийшла друга... она не вертала. Встаєтъ я тогды и вийшовъ зъ дому, пішовъ до алеї, де, якъ я думавъ, і она пішла. Докола смерклилась, запала вже нѣч. Однакъ на вогкому піску алеї видно було щось круглого, що червонѣлося наїтися скрѣзь мраку. Я нахилився. Була се молода, лѣдви що розцвіла рожа. Дѣв' години тому бачивъ я тужъ саму рожу на єї груди. Я піднявъ обережно цвѣтъ кицненій на болото и вернувші до свѣтлицѣ, положивъ єго на столѣ піредъ єї фотелемъ. Ось и она, вернула наконецъ и легкимъ кро-комъ перейшовши по комнатѣ услья кола стола. Лице єї вѣдѣло и оживилось; бистро стесненіемъ помішаньемъ бѣгали въ рѣжній сторони єї спущеній наче змалії очи. Побачила рожу, ухватила єї, поглянула на єї пісніти, повалнивши листки, глянула на мене и очи єї, задержавши наразъ, вайшли слѣзами.

— Чого плачете, панъ? спытавъ я.

— Про ту рожу. Гляньте, що се съ нею сталося.

Тогды забажавъ я доказати глубину свого суду.

— Слѣзы ваші змываютъ се болото, — скававъ я съ вагою.

— Слѣзы не мываютъ, лиши палять, — от-повѣла, и обернувшись до комина, кинула цвѣтку въ догараючій огонь.

яловского, публіковане въ „Pszczѣ-цѣ“!) Вже давнѣше вольскій кеїндзы въ закристіяхъ збиралі підписы, не кажучи людимъ, що, — здається и симъ разомъ такъ само будуть робити. Підою товѣ вѣдомості редакціи и предкладаю, чи не добре було пустити яке слово о тѣмъ міжъ нардѣ, чи не моглебы товѣ статися въ консисторской курендѣ? Наші власні духовній все предѣв стояли на сторожіи правъ нашої церкви и нашого обряду...

Справы країнї.

(Галицкий жида.) Звѣстна рѣчъ, що въ Галичинѣ ведеся борба межи поступовцями а старовѣрцями жидами. Борба тая розширилася и на виборы до сойму. Товариство жидовскіхъ старовѣрцівъ „Machsike-Hadath“ помістило въ своїмъ органѣ слѣдуючій отзывъ противъ вибору поступовихъ жидовъ: „Рабињи віказали на підставѣ „Торы“, що вибрати вибрати до якого небудь уряду. Предѣв бѣльше якъ 300 рабиновъ въ Австрії — кромѣ многихъ рабиновъ, що задля гдяжкихъ причинъ не объявили своїхъ іменъ и кромѣ рабиновъ заграниць, котріхъ слова небавомъ випечатано, — виразно написали, що заборонено при всѣхъ виборахъ вѣдати вамъ голосы, и то підъ страшною клятвою. Але понеже клятва правителствомъ заборонена, то тымчасомъ візослали ми їхъ листи, щобъ опустили клятву а только доказали въ Торы и Талмуда, що величимъ грѣхомъ єсть вибрати одного зъ васъ вѣтрогондѣ; а кто то учинить, той сповнить грѣхъ дестойній засуду. Опосля видрокуемо всѣ ихъ слова въ однѣмъ великомъ и естрашномъ томѣ, що показати си наимъ Израїла дорогу, по которой мають ступати, поки не прайде Мессія.“ Нема що і казати, що бтозва тая перепечатана въ жидовско-польській „Ojezyn-ѣ“ и перепечатана другими польськими газетами, богато написала крови Полякамъ и жидамъ „поступовцямъ“. Въ краковской „Reform-ѣ“ вже по разъ третій появилася статя въ тѣмъ предметѣ. Зъ статей тихъ видно, що цѣла тая агітаций єсть дѣломъ краковскаго рабина и посла до ради державної Шрайбера, котрый есть пресвѣтъ товариства старовѣрцівъ „Machsike-Hadath“. Польскій центральний комітетъ виборчій мусиѣвъ очевидно тымъ агітаций Шрайбера немало занепокоїти, коли днія 19 лютого при виборѣ поселеній пяти доповненіюючихъ своїхъ членовъ вибрали бѣльшу половину жидовску, бо кромѣ Яна Добжанського, редактора „Gazety Narodow-он“ и кн. Адама Сапѣги вибрали жида дра Левенштайнъ, проповѣдника, Гершка Орнштейна, рабина, и п. М. Савицкого, редактора „Dziennik-a Polsk-ого“, котрый, якъ вибѣстно, есть юдофильскій. Очевидно, що польскій центральний комітетъ буричи середъ себе рабиновъ мусиѣвъ обѣцати для якогось числа жидовъ крѣсло польського въ соймѣ зъ округомъ всѣхдної Галичини...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Рада державна.) Въ палатѣ пословъ розпочалася позавчера генеральна дебата надъ буджетомъ. На вступѣ отчитано допись министра фінансовъ, зъ котримъ показується, що загальні ви-датки на р. 1883 прелиміновано на 491,625.636 зр., а загальний доходы на 463,081,345 зр. — не добѣръ отже 28,544.291 зр. Недобѣръ той має бути покритий на суму 16 міліоновъ черезъ по-жичку на 5%, а проча suma має покритися зъ каси. Противъ буджету зголосили до голосуши Карнери, Штайдель, Магъ, Менгеръ, Берь, Шаршиль, Зістъ, Саксъ, Гербстъ, Вольфрамъ, Гуденусъ и Вайбель; за буджетомъ: Клюнъ, Єльцъ, Пфлагль, Матушъ, Гавзнеръ и Коронинъ. Заразъ першій бесѣдникъ зъ сторони сполученої лівницї пос. Карнери надавъ дебатъ топъ по-литичній, заявивши, що бѣль „не має довѣрія до теперѣшнього правительства, уважає єго такимъ нещастчіемъ, що бѣльшого вже не може бути для єго отчини.“ Онь жалувався, що правительство протегує Славянію на некористь Нѣмцівъ, закидає, що офіційна праца деморалізує народы, и т. д. — Промову Клюнъ за буджетомъ, Єльцъ перерывала що хвилі и вибѣвали; коли Клюнъ згадавъ о банковихъ швидляхъ за ча-сівъ правлія централістівъ, то посль зъ лівницї заглушили єго слова криками: „A Landesbank! a Kamianські!“ — П. Штайдель закидає правительству, що єго системъ парламентаризмъ звелю до абсурду. Оно заневілило свободу мысли, пішлось дорогою реакції, збуниувало народність противъ народності, касти противъ касти, віроисповѣдань противъ віроисповѣдань. „Прійде хвилі — скончавъ бесѣдникъ — що підуть загальні обуренія звалити теперѣшній систему!“ — Пос. Ельцъ (за буджетомъ) подносивъ потребу єщадності: „Spraten, spraten und wieder spraten im Staatshaushalte!“ — Пос. Магъ ви-числивъ, що дефіцитъ на р. 1883 виносить не 28 мил., але 49 до 50 міліоновъ, бо министръ не ви-числивъ до видачокъ кредитъ для Тиролю въ сумѣ 6,800,000 зр. и процентовъ ренты и по-выхъ облигацій. Дальше перешовъ Магъ на поле політичній і чинивъ правительству численній закидъ за миниме переслідань Нѣмцівъ, за аб-

солютизмъ і мѣры поліційнї. — Промову Пфлагль за буджетомъ не представила нѣчого цікавого. — На вчерашиомъ застѣданнѣ пос. Менгеръ нападавъ на правительство за безнастній вардѣтъ податківъ і за майоризаціе Нѣмцівъ підъ взглядомъ політичнїмъ. — Пос. Матушъ стававъ въ оборонѣ теперѣшній системи, яко справедливо для рѣжніхъ народностей. — Пос. Гавзнеръ жадає такого правительства, котрое бѣльше увидали единість держави. — Пос. Гавзнеръ радить Нѣмцівъ, щобъ перенялися духомъ Нѣмцівъ швайцарськихъ и жили въ землі десь другими народами. Чого жи ви-роїмъ хотять Нѣмцівъ? Ізыкъ нѣмець есть языкомъ державнимъ, въ дворѣ и въ армії, $\frac{3}{4}$ урядовъ въ Австрії пред-ставляється въ буджетѣ за р. 1882 користнѣше, якъ за р. 1876. — Дальша дебата надъ будже-томъ ведеся сьгоднія.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Россія. Приготованія до коронації ведутся въ Москвѣ дальше безперестанно. Палаты вже всѣ приведено до порядку. Замовлено велике число мебельїв и срѣброво столового. Перерабляють трони и приготовляють новий дуже пышний бальдахинъ, підъ котримъ ступати буде царська парада. Въ роботи Льюмана робиться убраниe для „красної Дагмары“ обште срѣброю брокатою, ваги 20 фунтовъ. Дворянській зборъ въ Москвѣ постановлено видалити въ часі коронації великихъ обѣдівъ. Обѣдъ має коштувати 58 тисячъ рубльїв срѣбромъ.

Въ Россії має бути переведена реорганизація флоту чорноморської: въ новихъ панцирніковъ і 10 новихъ клиперовъ має вишисти въ Чорне море. Часть този флоту призначена до порту Кілії. Якъ доносять кіевска „Заря“ має бути утворена нова бригада саперовъ і въ подківъ війська до служби при телеграфахъ полевихъ. (Подобну организацію впроваджує Австрія у себе.)

Съ днемъ 1 січня с. р. вийшло въ житіе розпорядженіе міністерське, що заграницьнимъ жидамъ вольно буде лишь підъ тымъ условіемъ вести торговлю въ царствѣ, если будуть платити податокъ першої класи. Жиды внесли черезъ своїхъ конзулатівъ громадне поданье до царя о зниженьї податку на 2 клясу. „Одесский Вѣстникъ“ доносить, що царь не прихильзов до тоги прошенія, и жиды або будуть мусиїти платити податокъ I кляси, або въ протягу трьохъ місяцівъ опустити границѣ царства.

Нѣмеччина. Въ палатѣ пословъ сьгодніи пруского живо займаються пытаньїмъ церковно-політичнїмъ. Якъ мы доносяли въ попередній числѣ, кард. Якобини видали ноту до посла при Ватиканѣ Шлецера, въ котрой заявивъ, що курія може пристати на уступства для правительства пруского ажъ тоги, коли въ єой буде ухвалена змѣна головнихъ параграфівъ законівъ маєвихъ. Ободреній тюю постю посли католицкої партії виступаютъ остро противъ церковної правительства. Они грозять наїтися бѣнієніемъ вѣйни тридцятітної. На однѣмъ застѣданнѣ посла висловивъ посолъ Віндгорстъ, що вже минул пора дипломатізовання, та що бѣль въ сїмъ таєдні поставити внесеніе, щобъ зовсімъ з

посломъ зъ департаменту Вартъ здставъ оттакъ сенаторомъ и належитъ до умбркованои лѣвицѣ. Щастный Малинъ родивъ 1838 р. Стъ адвокатомъ и послемъ зъ департаменту Вогезовъ ѡтъ р. 1872. Бувъ выбраныи членомъ комуны, але становища сего не принялъ; экономистъ, переходивъ често зъ унії демократичнои до републиканскои и на ѡтвортъ. Аниъ Герисонъ род. 1831 р., такожъ адвокатъ. По вересеневой революции бувъ меромъ VI округа парижского, оттакъ по чесрѣ адъюнктомъ мера столицѣ, муниципальнымъ союзникомъ и президентомъ муниципальной рады. Въ р. 1878 по смерти славного полковника Данжеръ-Ромеру, оборонцѣ тверднинъ Бельфорту, ставъ замѣтъ него посломъ палаты. Герисонъ есть здѣбныи правникомъ и публицистомъ и належитъ такожъ до Гамбетистовъ. Кошери и Тиаръ берутъ участъ въ политичнѣхъ жити Франціи вже ѡтъ 1879 р. Впрочемъ люде не надзычайни. Щастный Мартенъ Фейлье род. 1830 р., есть докторомъ права, адвокатомъ и членомъ умбренои лѣвицѣ. Пѣднашъ вѣйны служивъ простымъ жовиремъ въ гвардии и здѣбовъ себѣ крестъ почетнаго леги. Въ каріерѣ не мавъ щастя, бо не придерживавъся нѣкимъ виднѣшои личности. Въ р. 1876 здставъ посломъ, въ 1879 подсекретаремъ стану найперше въ министерствѣ справъ внутрѣшнѣхъ оттакъ въ департаментѣ юстиціи. Есть онъ чловѣкомъ статочнѣмъ, умбреннои и загально поважаныи. Теодоръ Раиналь, род. 1819 р., належитъ до старыхъ републиканцевъ, купецъ. Теперь якъ и за великого министерства Гамбеты мае портфель публичныхъ роботъ.

Дня 25 лютого оголосинъ „Journal Officiel“ декреты президента републики, силою которыхъ маюти быти усуненіи зъ арміи принцы Омаль, Шартръ, и Альенсонъ. Долучене до тыхъ декретовъ спровозданье министра вѣйны Тибодена жаде того средства зъ взгляду на зворушенну опицію публичну та на тое, шо якось неприлично, щоби члены давнѣшне панувавшии родинъ служили въ армії. Тибоденъ уважає що лише тихъ офицеровъ на чолѣ арміи може пѣдконати основы вѣйской субординаціи. Но радикалы еще неудоволеніи тими декретами. Еще передъ оголошеннемъ декретовъ оттакъ такъ званый революційній комитетъ центральній засѣданіе и оголосинъ себе неустаючимъ. Сали Дидеро, у которого отбудоша тое засѣданіе, була переповнена. Презесь генералъ Eudes-Ugr має першу промову, Ѹнъ сконстатувавъ, шо Франція грозить такій самий конецъ, якъ третій мѣщанськой революції. Иниші бесѣдники вѣщували такожъ недалекій конецъ републики, а членовъ нового кабинету прозвали „зрадниками и безчестниками“. Кабинетъ Фарріого має отже теперь передъ собою подвійну борбу: насампередъ съ легальнюю опозицію въ парламентѣ, котрой проводяте депутаты: бонапартистъ Жолибоа и легитимистъ Касанія, а оттакъ съ революційнімъ комитетомъ. Недавно тому арештовано недалеко Брукселии двохъ людей, котрой, якъ доносять „Etoile belge“, мали брати участъ въ бунтѣ роботниківъ въ Монсо-ле-Мінъ. Зѣзнанія одного зъ арештованихъ послужили позиції до открытия коміроми-тичніхъ панеровъ и слѣдѣвъ зъорганизованого руху революційного, котрой має обѣйтися не лишь Бельгію, але такожъ и іншій краї.

НОВИНКИ.

— При доповняючнѣхъ выборахъ двохъ членовъ до ради мѣста Львова выбраныи о. Василевскій, пашоръ церкви св. Петра и Павла во Львовѣ. Число кружка Руиній въ раївѣ мѣской збѣльшилось отже еще о одного члена.

— Народна читальня основуєса въ Хмельницѣ підъ Лопатиномъ, а то зъ стараньемъ мѣщесового душпастира, учителя, громадокого секретаря и гдѣ-якихъ честныхъ громадинъ.

— Отъ „Рускихъ Бурсахъ“ въ Тернополи одержуєть слѣдуючу допись: Веч. о. Іосифъ Витошинський зъ Денисова пише, що збѣже, оголошено послидній разъ яко его датокъ замѣтъ залигаючою вкладки, зѣбрано въ громадѣ яко „коляду“. Пріймаючи сей датокъ съ найбѣльшою подикою, выдѣль не може примѣтити, що громада Денисівъ, якъ своимъ співомъ и музикою сливъ на всю окрестність, якъ горячо пригротає къ собѣ все руске, — такъ и узбираньемъ такъ значнои коляды: 100 кильгр. жита, 100 кильгр. гречки, 68 кильгр. крупу гречаныхъ и 78 кильгр. крупы чицінскихъ, стала примѣромъ и взоремъ для цѣлого Подоля. Честь її! Кобы то хоча кожда десята громада вступила въ слѣды еи, то не лишь наша бурса, але и всѣ наші дѣла народній стоялии зовѣтъ иначе. За выдѣль „Рускихъ Бурсахъ“ тер. Држ. Лучаковскій.

— Зъ Аполушани-хоминъ пишуть намъ, що таже въ неділю для 25 лютого старенка пара селянъ, Іванъ и Юстинія Титарь, обходила 50 лѣтній ювілей свого вѣччання въ способѣ мѣжъ селянами незвичайний. Того дні зборалося въ церквѣ богої народу навѣтъ зъ чужихъ селъ; наспіль такожъ и паны: пено, майоръ Райсъ зъ Туря, Ступинський въ Рудницкій, співѣдничъ зъ Топольницї зъ родинами; Косецкій, офіціаль почтовый, съ женою зъ Смольницї и мѣщесеви почмайстеръ Задурівичъ зъ родиною. По службѣ божої о. Кипр. Іасиніцкій вишовъ съ сивоголовими газдами на встручу старенкѣй, новажній парѣ и отпровивши єи передъ тетраподъ, где високазавъ хороше слово до зѣбраного народу. По отправѣ дотичнаго обряду церковного старенкѣй ювіляти запросили всѣхъ въ гостї до дому. Всѣ паны удалили съ священикомъ підъ сельску стрѣху, позасѣдали побочи селянъ за столи и по руски висосили госты за здоровье ювіляти. Аже ціеною вечеромъ розѣхвалися. По обѣдѣ разошлася коломыїка, котру зъ разу гуляли старій и старшій, а ополя молоді. Весело отпразнувалася той день, — и при найбѣльшої тверезості.

— Зъ підъ Збаражи пишуть намъ: Въ селѣ Лубянкахъ доси, на жаль, нема школы, и такъ надъ 300 дѣтей роють въ невѣжествѣ, не маючи спо-бу на научитися бодай читати та писати. Телерійній парохъ и сотрудникъ стараются всіми силами, щоби завести школу, але народъ ставяте всяки перепоны, говорячи, що „будуть настѣди-рати на школу, а дѣти и такъ не будуть нѣчого умѣти“... Хоче држ. Веренбергеръ дає мѣсце на школу и майже весь матеріалъ на будову, то люде таки все: не хочемо, тай год!

— Руске товариство „Надѣя“ въ Збаражи отбуде загальній зборы въ дні 4 л. марта с. р. о 3-ї годинѣ пополудніи въ комнатахъ того товариства. Видѣль запрошує всѣхъ П. Т. членовъ и всѣхъ тихъ, що хотять приступити до того товариства, до якъ найчисленнѣшої участії въ загальніхъ зборахъ. — Ось видѣлу тов. „Надѣя“ въ Збаражи. Мих. Добротобръ, голова; Т. Бучинський, секретаръ.

— Въ Чернівцяхъ отбудутся дні 4 л. марта с. р. въ комнатахъ „Рускої Бесѣди“ и „Союза“ четвертій вечерницѣ. Позалѣкъ число билетовъ невелике, для якъ желаючихъ брати участь зволять власно постаратися о билетахъ.

— Въ Коломыї отбудутся дні 10 (22) марта с. р. о 2-ї пополудніи въ комнатахъ „Читальнї“ загальній зборы членовъ філії товариства „им. Качковскаго“, съ слѣдуючою програмою: 1) Передъ открытиемъ зборовъ будуть привинматися членській вкладки за попередній и теперійній роки. 2) Справоудане видѣлу зъ дѣяльнію минувшихъ роковъ. 3) Зложеніе рапорукъ зъ господарско-промислови выстави зъ р. 1880. 4) Выборъ нового видѣлу. 5) Внесеніе поодинокихъ членовъ. 6) Розданіе сѣменъ всікого рода межи членовъ селянъ. Понеже зъ важнѣхъ причинъ такій зборы въ рр. 1881 и 1882 не могли бути скликані, що могло дати причину до байдужності для того многокористного товариства, котрого члены зъ всѣхъ становъ народа, своимъ можливими силами зъбовязалися працювати около добра народа, — тоже належить надѣятися, що по двохъ рокахъ зволять всѣ П. Т. члены коломыїко філії на дні вище означеній здѣратися. При тоймъ упрашивається всѣхъ добродѣївъ нашого народа, котрой широ занимаються піднесенсьемъ єго економичної дѣлъ, щоби зволили на тую щель пожертувати якъ хороши роди сѣменъ зъ огородництва, зразѣвъ (однолѣткі) зъ деревъ овочевихъ и пр. Жертвованыхъ предметовъ въ бѣльшомъ числѣ просигнати доставити на руки підписаного до 8 (20) марта, въ меншомъ же въ день зборовъ. — За видѣль товариства: „Левицїй“, предсѣдатель.

— Стипендіями по 100 зр., призначенными для кандидатокъ учительськихъ, надѣлівъ управляемою сївѣть „Народного Дому“ підъ Король, учит. канадицію 4-го року во Львовѣ, и підъ Клѣшъ, учит. канадицію 4-го року въ Перешили.

— Зъ Залозець пишуть намъ: О. Садовскій, сотрудникъ зъ Залозець новыхъ, подався сего року о запомогу и не получивъ єи, мимо того, що по слѣднімъ рокахъ достававъ запомоги: за рр. 1880 и 1881 по 60 зр., а за 1882 р. 90 зр. О. Садовскій удався до староства о поданніи причинъ, за для якихъ симъ разомъ не дѣставъ жадно запомоги, и одержавъ бѣ ц. к. старости бродскаго пана Руссоцкого слѣдуючу резолюцію (издано по рускій латинській абецадломъ): „Ч. 2323 Звертаю Прен. Отцу Михаїлу Садовскому, гр. к. сотрудникови въ Залозець новыхъ, съ завѣдомою земою зъ фонда релігійного суть надзвичайнимъ запомогами, котріи некоторымъ священикамъ ведя независимо єївъ то же власти роздѣлній бувають и для того не виджу потреби безъ вищого завѣзання подавати єму причинъ, для которыхъ исклучень зѣставъ зъ ряду священиківъ поманутыми добродѣйствомъ въ р. 1882 обдареныхъ. — Броды, дні 4 лютого 1883. Ц. к. староста Руссоцкій.“

— Въ Курникахъ въ нов. яворівському жила вдовица Марина Журбова, мати 2 дѣтей. Жила она не дуже пріимѣрно, а въ послѣдніхъ дніхъ по родила дитину, о чѣмъ въ селѣ всѣ знали. Однакъ дитини нѣкто не бачивъ, а сама Журбова толкувалася, що дитина прїшла на свѣтъ неживою и що она закопала єи на цвинтарі. Показалось, що єи не була правда и оттакъ почали єи дозрѣвати Журбову о убіство своєї дитини. Нѣкто єще власти змогли вдатися въ ту спору, Журбова сама єогорвала себѣ жити.

— Неві посады для лѣкарївъ. Докторы медицини и хирургія, автогріско-угорокъ підлані, котрой не переступили єще 32 року житя, суть безжени и знають добре дѣзыкъ нѣмецкій, могутъ убігатися посады провізоричъ лѣкарївъ корветъ воєнної маринарки. Плаття 900 зр., якъ такожъ додатки униформові для офицеровъ маринарки. Речинецъ поданія до 10 л. марта с. р. до державного министерства вѣйни (секція маринарки) въ Вѣдні. Ти кандидатъ, котрой не занимали степеніи офіцірскога, одержать 200 зр. на виеквиплануванье, а ти, котрой вже служили въ вѣйску яко лѣкарївъ, одержать на ту щель лише 120 зр.

— Именованія и перемененія. Адъюнкти и буловицтва именованія: Іос. Мощиловскій въ Золочевѣ и Г. Стоя въ Синоку. Конципистами скарбовыми именованії: Ант. Кубасевичъ, Іос. Мишкевичъ, І. Слезакъ, І. Гайнартъ, Ал. Павловскій и М. Чадерскій. Пѣдіоручникомъ резерви при 30 бѣ полку пѣхоти бр. Рингельсгайма именованій сл. праць Олександеръ Дѣдіцкій. Переенесено инженерію Вен. Мѣскаго зъ Залѣщикъ до Львова, а Юл. Хованца зъ Львова до Залѣщикъ.

— Въ Сучавѣ обурились дуже сими днями мешканці сумнимъ фактамъ любовнимъ. Отъ колькохъ лѣтъ проживало тамъ щасливо одно молоде супружество, аже недавно отѣхаха мужъ въ якихъ дѣлахъ до Румунії, бѣдаючи свою жену сть дѣтьми підъ тимчасову онїку свого пріятели. Сей онїкунъ понявъ свою мисію въ такій спосібъ, що спровадивши до хати оставши жену и живъ разомъ зъ нею и съ єї дѣтьми дота, поки не вѣривъ жена мала гроші. Оттакъ выпровадивши бѣдну жену, плач, чтобы ратувавъ бѣдну родину, котрой грозила нужда. Одного разу повернувши надъ ранкомъ зъ гулянки зрадний онїкунъ до дому и заставивъ тамъ підъ дверми опущену женщину, котра лежала въ крові. Несчастна стрѣлила до себе и тяжко склічилася. Заразъ рознеслася вѣсть по цѣлому мѣсту, зроблено на разъ складку для бѣдної родини, а пуждений пріятели дому утѣхъ тимчасомъ зъ Сучавы.

— Пожари. Въ Дорожовѣ въ нов. самбірському пожаръ знищивъ 24 селянськихъ загородти. Неуспеченна школа 7.480 зр. — Въ Луцѣ въ нов. самбірському погорѣло въ часті 6 господарївъ, зъ котрими лише два були уbezпечени. Шкода 1.010 зр.

— Строга сенквестрація урядова. Едиктъ ц. к. старости въ Преровѣ на Моравѣ заявляє, що громада Опілокъ засеквестровано за залеглі податки такій рѣчи: давѣть с. в. Флоріана, вѣзь, брыку, быка и вепра..

— Добря вѣсти. Щѣкарь удѣливъ охоронцѣ сиротъ въ Станиславовѣ 100 зр. зачомоги. — Въ Костельникахъ въ нов. рудецкому селянинъ Василь Онишакъ середъ суперечки забивъ граблями селянинна Стефана Качмарика. — При будовѣ мосту желѣзницѣ прославленої въ Каркагахъ заломалося слабо построено руштоване, при чѣмъ утративъ жити роботникъ Войтѣхъ Серафинъ. — Въ Михаловѣ въ нов. борщескому колесо молотильнѣ урвало 18-лѣтній дѣвчинѣ Док. Бойківнїй чотири на пальцѣ. — Въ Штокгольмѣ умерла шведка писателька Рожа Карленъ, въ 46-рії році жити. — Слухача медицини въ Краковѣ, Пера, родомъ зъ Уїзу, въдалено зъ границе австрійской держави. — Въ гостиницї Куна въ Львовѣ повисла въ сими дняхъ Фердинандъ Кравсь, двоїрській паробокъ зъ Козицї. Причиною самоубивства була боязнь передъ карою за поповнену крадїжж. — Уступаючій директоръ львівського театру гр. Скарбка, п. Мілашевскій, въгодчивий противъ фундації скарбківської отшкодоване въ сумѣ 20 и 10 колько тисячъ зр. — Въ Цилії въ Стірії умеръ великий патріотъ и писатель словенській држ. Стефанъ Кочерць. Онъ бувъ посломъ словенськимъ до сойму краївського, а такожъ основателемъ часописи „Slovenski Narod“. — Въ Незнаїновѣ въ нов. кам'янецькому гуляла на одній вѣблію селянка Ганна Василікова и середъ охочого танцю упала трупомъ на землю. — Коломѣста Астраханя показалось богате жерело нафт. — Въ Гонолюю отбулася для 12 л. с. м. коронація короля санджакського остробровъ, Калакавы I. и єго жени.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львівської.

Въ пропозицію принятія: оо. І. на Ясеніївъ горїшній дек. косівського: 1) Величковскій Тедоръ зъ Вѣснава, 2) І. Насроцкій зъ Тернополі, 3) І. Домбровскій зъ Ясенева. П. на Крушельницю дек. сколького: 1) А. Яворскій зъ Крушельницї, 2) Н. Сенишинъ зъ Любненць.

Услышане бѣгъ испиту конкурсового получили: 1) Донцкій Левъ зъ Скорморхъ, 2) Андриховичъ І. зъ Окнинъ, 3) І. Могильницкій зъ Шманковець, 4) Гр. Гойвановичъ зъ Мілітина, 5) К. Вінтонякъ зъ Бужка, 6) Гр. Гуменинъ зъ Підбережа, 7) Т. Витошинський зъ Глубокого, 8) А. Горинович

НАУКА, ШИТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Преміована повѣсть. „Зоря“ съ концемъ 1882 р. разписала була три преміи за найлучшій повѣсті. Зъ присланыхъ съ мѣсяца повѣстей удостоилася преміи лишь одна повѣсть исторична зъ часомъ галицко-княжескихъ подъ заг. „Захаръ Беркутъ“. Повѣсть тая зачноса друкувати въ 7 мѣсѧцѣ „Зорѣ“.

НЕРЕПІСКА АДМИНІСТРАЦІІ.

Всч. о. П. въ П. На Ваше запытанье, где можнабы получить статута польского товариства организтвъ, нашъ Вп. доноситель зъ Илемъ подає слѣдуючу отповѣдь: „Товариство то зовезъ властю тов. ов. Цецалії“, основане 4 сѣчня с. р. Въ той день отбулось въ сали лѣв. тов. музичного загальне зборанье его членовъ и выборъ управлюющаго комитету, въ которога складъ входятъ: кн. Адамъ Сапѣга, яко предсѣдатель; кн. Филиппъ Залескій, яко заступникъ; кн. Леонардъ Солецкій, яко администраторъ; Валеріянъ Высоцкій яко секретарь и проч. Духовнымъ директоромъ товариства есть кн. каноникъ Туржанскій. Архиеп. лат. Вѣрххлайскій принялъ на себе протекторатъ, лат. лѣвов. капитула приступила яко членъ, а тов. господарске разбрасло отзыть до своихъ філій на провинціи о помѣщѣ для цѣлей того товариства. Много зъ польской аристократіи вписалось въ члены. Цѣль товариства: плекати музику костельну, подготавляти образованыхъ организтвъ, помагати иншимъ подобнымъ товариствамъ на провинціи; старатися о добре умѣщенье воспитаныхъ отъ себе организтвъ, раздобыти фондъ на школу организтвъ, и вилывати на тое, чтобы науку спѣву костельного пле-кано старанійше, якъ до нынѣ, въ семинаряхъ духовныхъ и учительскихъ и проч. На однѣмъ зъ послѣднихъ засѣданіи (3 лют. с. р.) управкомитетъ призываѣтъ п. Пшибіка, капельмайстру лѣвов., оперы, на артистичнаго директора товариства и призначивъ ему провизорично рѣчною пенсію въ сумѣ 600 зр., удаючись при тѣмъ съ просьбою до лат. капитулы, щобы въ случаю опорожненія мѣстца директора хора катедрального получавъ его все директоръ товариства. — Всч. Т. С. въ Сущинъ. Переказу на 21 зр. 20 кр. мы доси не одержали.

— На памятникъ бл. п. Володимира Барвѣнскаго зложили: Вп. о. Фортуну деканту зъ Тернополя 2 зр., п-нъ Ольга Круликовска зъ Тернополя 1 зр., Іос. Мышевичъ зъ Тернополя 1 зр., Юрій Гецѣвъ зъ Тернополя 2 зр., Тома Кордуба, мѣщанинъ зъ Тернополя 1 зр., о. И. Навроцкій зъ Тернополя 1 зр., Евг. Желебовскій зъ Станиславова 6 зр., М. Мальчевскій зъ Вишневѣцка 5 зр., о. М. Ковшевичъ зъ Ульговка 2 зр., панъ Ванда Ковшевичъ 1 зр., о. С. Копистинскій зъ Кѣнѣвскаго 1 зр. Разомъ съ попередно выказаными 529 зр. 34 кр.

— На руску бурсу въ Стрыю вилынули до 11 (22) лютого еще слѣдуючи жертвы: 1) Дхв. Общерольнико-кредитове Заведелье для Галичини и Буковини книжочку щадничу на 40 зр., 2) Дхв. Институтъ Ставропигійскій отсотки отъ легату

Курсъ лѣвовскій зъ дня 26. л. лютого 1883.

1. Акціи за штуку.	
Железн. Кар. Людв. по 200 р.	
лѣвов.-черв.-ло по 200 р.	
Банку гип. галиц. по 200 р.	
2. Листы зал. за 100 р.	
Общ. кредит. галиц. по 5%о ав.	
по 4%о ав.	
по 5%о ав. період.	
Банку гип. галиц. 6%о ав.	
Листы длов. гал. руст. банку п. 6%о	
3. Листы довжн. за 100 р.	
Общ. роль.-кред. Завед. для Гал. и Буков. 6%о лозов. въ 15 лѣтъ	
4. Облиги за 100 р.	
Индемізациіи галиц. 5%о м. к.	
Облиги комуналній Гал. банку рустик. 6%о	
Пожичка кр. зъ р. 1873 по 6%о	
5. Ліссы мѣста Кракова	
Станиславова	
6. Монеты.	
Дукатъ голденерскій	5 53 5 63
цѣсарскій	5 56 5 66
Наполеондорфъ	9 45 9 55
Пойнеріялъ	9 72 9 83
Рубель россійскій срѣбный	1 55 1 65
шаперовъ	1 18 1 20
100 марокъ нѣмецкихъ	58 25 58 90
Серебро	— — —

Курсъ вѣденійскій

зъ дня 26 л. лютого 1883.

Довгъ державный.

платить жадають	
Довгъ держ. въ банкнот.	78 15 78 30
серебрѣ	78 20 78 40
Ліссы зъ р. 1854 по 250 р.	118 50 119 —
" " 1860 , 500 р. 5%о	130 — 130 75
" " 1860 , 100 р. 5%о	137 50 138 —
" " 1864 (съ премію) по 100 р.	170 25 170 25
" " 1864 по 50 р.	169 75 171 25
Ренты Ком. по 42 лір. австр.	37 — 39 —
Листы зал. дер. по 150 р. 5%о	147 — 147 50
Австр. асигн. скар. звор. 1881 по 5%о	97 45 97 60
зод. рента вольна отъ подат. 4%о	— — —
Облигациіи индемі. 5%о (за 100 р. м. к.)	
Буковини	97 — 98 —
Галичини	98 — 98 50
Акціи.	
Банкъ Англо-австр. 200 р. емит. р. 120	121 50 121 75
Инст. кредит. для торговлѣ по 160 р.	304 20 304 50
Дольшно-австр. общ. есомк. по 500 р.	870 — 875
Галиц. банку гипот. по 200 р.	— — —
„ бан. для тор. и пр. по 200 р. вил. 40%о	— — —
Галиц. банку кред. зем. по 200 р.	— — —
Банку народного по 600 р.	829 — 831 —

Выдавецъ и отвѣтчальный редакторъ: Антонъ Горбачевскій

Подяка.

Подобалось Богу покликати до вѣчности дні 20 л. лютого с. р. нашего найдорожшаго брата Тому Кирчову, наредного учителя въ Корчнѣ Коля покойникъ въ нуждѣ и недоли на ло-жи болѣзни кончивъ чорнѣ днѣ своей жизни, всѣ отступили его въ нешастю. А наставъ падъ сту-деною могилою, где горѣко зарыдали сироты, ше-стеро дѣтокъ безътрадныхъ разъ съ матерою слабосильною, где молодшій братъ заплакали за проводникомъ своимъ, а стара мати и отецъ съ-доголовый руки ломали за свійсь сыномъ, наставъ тамъ не видать було тыхъ, що по крови и по чину були товариши Покойника. Лиши Всч. о. Емилій Петровичъ, — се единий другъ пріятель, що за житя порадою, въ недоли и болѣзни отрадою, а по смerti безъинтересными трудами и серде-чнимъ сочувствомъ заходивъ около возлюблен-ника недолѣ, не отступиша его ажъ передъ двери-ми вѣчного супочинку. Отче Всесвѣтній! Прі-мѣтъ бѣть на насъ таку сердечну подяку, якою була наша любовь до пок. брата. Всевишній нехай въ-городите Ваші труды!

Посѣбъ дні 26 лютого 1883.
Іосифа, жена покойного съ сиротами; Ио-дурбакъ, парохъ зъ Усія, братъ.

Подяка.

Въ смутку позѣставша родина по дорожамъ о. Павлѣ Дурбаку, капеллану въ Посѣчі, сдає подику всѣмъ въ загаль участникамъ похорону, именно же Всч. оо. Стефану Валівскому зъ Лысця старого и Иванову Обушкевичу изъ Пацкія за великий труды и заступство подчар-слости, въ часъ похорону и за красне проща-не слово надгробие. Всевишній нехай Вамъ въ-городите Ваші труды!

Посѣбъ дні 26 лютого 1883.

Іосифа, жена покойного съ сиротами; Ио-

Торговля

Ф. Д. НОВИЦКОГО

ул. Галицка, ч. 52.

поручає свою богату и въ-добрій перекуски и напитки заасмотрену

КОМНАТУ

до 8?

СНѢДАНЬ.

Закладъ ритовничий, фа-бріка стампилей кавчуко-выхъ и фабрикація марокъ почтовыхъ

4—5 такожъ Гисернія таблиць металевыхъ и виробъ шильдовъ, предпринимательство ро-ботъ лянерничихъ

Г. ШАПИРЫ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 3.

„ВЪ ОБОРОНЬ ЧЕСТИ“, повѣсть Г. Раймунда въ трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр. 50 кр., съ пересылкою 2 зр. 70 кр. (Повѣсть тая стоить въ оригиналѣ нѣмецкому 8 зр. 40 кр.)

Достати можна въ Адми-ністрації „Дѣла“.

К. Диккенса

Новорочній Дзвони

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Достати можна въ адми-ністрації „Дѣла“ або въ книгарні Ставронигійской.

„Скошений цвѣтъ“

образокъ зъ галицкого жига

Василя Барвѣнка.

Цѣна 1 зр., съ пересылкою 1 зр. 20 кр.

Достати можна въ адми-ністрації „Дѣла“ або въ книгарні Ставронигійской.

Накладомъ редакції „Свѣта“ вилышовъ сего року (правоп. фонет.)

ФАВСТЬ

трагедія І. В. Гете

Частиць перша.

Зъ нѣмецкого переклавъ и по-лонивъ

Іоано Франко.

Цѣна 1 зр. 50 кр.

Набуди можна въ редакції „Свѣта“ во Львовѣ ул. Курницка, ч. 1. (На почтову пересылку про-сится залучити 5 кр. гесп. 15 кр. за рецензіюмъ).

Въ редакції „Свѣта“ вилышовъ сего року (правоп. фонет.)

Съмени ярины, съмени польнї, цвѣт旣и и лѣсовї

рощъ, деревы овочевї, корчъ, шпараги и т. н.

Цѣники на желаніе Франко.

„КІЕВСКАЯ СТАРИНА“,

ЩОМЪСЯЧНЫЙ ИСТОРИЧНЫЙ ЖУРНАЛ

ВЫХОДИТЬ ВЪ КІЕВЪ ВЖЕ 2-ІЙ РОКЪ,

при участії кружка кіевскихъ професоровъ и другихъ учени-подъ редакцію Ф. Г. Лебединцева.

Предплачувати можна або впростъ въ редакції „Кі-євъ, Софійская площа, д. Севастяновой), або черезъ редакцію „Дѣла“. — Предплата за цѣлый рокъ вилышовъ 11 руб. 20 кр. — резъ редакцію „Дѣла“ 14 зр. а. в.

Новооткрита торговля

СЪМЕНЪ и ЦВѢТОВЪ

ЕДМУНДА Ф. РІДЛЯ

во Львовѣ, при Маріїнській плянці ч. 10, напротивъ готелю Ізидора.

пересає, підъ гарантію за доброту,

съмени ярины, съмени польнї, цвѣт旣и